

Sygn. akt: I ACa 1071/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesława Kuberska
Sędziowie:	SSA Małgorzata Stanek (spr.) SSO del. Joanna Walentkiewicz - Witkowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2013 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. L.**

przeciwko (...) **Spółdzielni Mieszkaniowej w S.**

o uchylenie uchwały lub stwierdzenie nieważności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 12 lipca 2012 r. sygn. akt I C 76/12

oddala apelację.

Sygn. akt I ACa 1071/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił powództwo R. L. przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. o stwierdzenie nieważności uchwały oraz orzekł w przedmiocie kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne:

Powód mieszka w zasobach (...) Spółdzielni Mieszkaniowej

w S., zajmując lokal mieszkalny kategorii M - 2 o powierzchni użytkowej 36, 9 m². Aktem notarialnym z dnia 1 września 2009 r. (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w S. ustanowiła i przeniosła na R. L. odrębną własność zajmowanego przez niego lokalu mieszkalnego wraz ze związanym z własnością tego lokalu udziałem w nieruchomości wspólnej, na którą składa się działka gruntu pod budynkiem oraz części wspólne budynku i urządzenia niesłużące do wyłącznego użytku właścicieli lokali.

W dniu 24 lutego 2010 r. Rada Nadzorcza (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. uchwaliła uchwałę Nr(...)w sprawie uchwalenia Regulaminu rozliczania kosztów ciepła dostarczonego do budynku i rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej. Uchwalony regulamin stanowi załącznik do uchwały.

Uchwałę podjęto w obecności 15 członków Rady Nadzorczej. W głosowaniu wzięło udział 15 członków Rady Nadzorczej. Oddano 15 głosów za jej uchwaleniem. Głosów przeciw było 0.

W dniu 26 października 2011 r. Rada Nadzorcza (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. uchwaliła uchwałę Nr (...)w sprawie wprowadzenia zmian w Regulaminie rozliczania kosztów ciepła dostarczonego do budynku i rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej. Uchwalony regulamin stanowi załącznik do uchwały.

Uchwałę podjęto w obecności 14 członków Rady Nadzorczej. W głosowaniu wzięło udział 14 członków Rady Nadzorczej. Oddano 14 głosów za jej uchwaleniem. Głosów przeciw było 0.

W dniu 30 listopada 2011 r. Rada Nadzorcza (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. uchwaliła uchwałę Nr (...)w sprawie wprowadzenia zmian w Regulaminie rozliczania kosztów ciepła dostarczonego do budynku i rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej. Uchwalony regulamin stanowi załącznik do uchwały.

Uchwałę podjęto w obecności 14 członków Rady Nadzorczej. W głosowaniu wzięło udział 14 członków Rady Nadzorczej. Oddano 14 głosów za jej uchwaleniem. Głosów przeciw było 0.

Zmiany Regulaminu dokonane powyżej wskazanymi uchwałami zostały uwzględnione w jego tekście.

Funkcjonowanie (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w S. określa jej statut przyjęty uchwałą Nr (...)Zebrania Przedstawicieli Członków z dnia 5 listopada 2003 r.

W zasobach pozwanej Spółdzielni od 2008 r., na podstawie uchwały Nr (...) Walnego Zgromadzenia (...) w sprawie zatwierdzenia planu głównych zadań związanych z eksploatacją i technicznym utrzymaniem nieruchomości, montowane są w mieszkaniach na grzejnikach głowice z dolnym ograniczeniem zakresu temperatury do +16° C. Wskazana uchwała nie została zakwestionowana i ma moc obowiązującą.

Powód odmówił zainstalowania na grzejnikach w swoim mieszkaniu głowic termostatycznych z dolnym ograniczeniem zakresu temperatury do +16° C. Z uwagi na niezamontowanie w mieszkaniu powoda głowic termostatycznych z dolnym ograniczeniem zakresu temperatury do +16° C pozwana dokonuje rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania mieszkania powoda na podstawie rozdziału V cz. A pkt. 6 Regulaminu rozliczania kosztów ciepła dostarczonego do budynku i rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej.

Od października 2008 r. do chwili obecnej strony prowadzą ze sobą bardzo bogatą korespondencję dotyczącą zasadności wymiany głowic termostatycznych, podstaw prawnych ich zamontowania oraz zasad rozliczania kosztów ogrzewania mieszkania powoda.

Przed Sądem Rejonowym w Sieradzu zawisła sprawa o sygn. akt I C 360/12 z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej przeciwko R. L. o udostępnienie lokalu.

Organami pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. zgodnie ze Statutem są: Walne Zgromadzenie, Rada Nadzorcza oraz Zarząd. Zasady działania Rady Nadzorczej i jej kompetencje określa Rozdział VI litera B § 57 - 66 statutu.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw do uwzględnienia roszczeń powoda o stwierdzenie nieważności lub uchylenie regulaminu rozliczania kosztów ciepła, stanowiącego integralną część uchwały Rady Nadzorczej Nr (...) z dnia 24 lutego 2010 r. Nie można bowiem przyjąć, że zachodzi nieważność względna bądź bezwzględna powyższej uchwały. Przedmiotowy regulamin został uchwalony przez właściwy organ przy zachowaniu wymaganej większości głosów. Pozostaje on nadto w zgodzie z przepisami ustawy Prawo energetyczne, które nakładają na pozwaną Spółdzielnię obowiązek stymulowania energooszczędnych zachowań oraz przyznają jej prawo żądania udostępnienia lokalu w celu zainstalowania lub wymiany urządzeń regulacyjnych i ustalania kosztów rozliczeń za dostarczone ciepło. Zaskarżona uchwała i będący załącznikiem do niej regulamin nie są także sprzeczne z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Zdaniem sądu nie można także dopatrzeć się okoliczności przemawiających za uznaniem zaskarżonej uchwały oraz jej załącznika - regulaminu rozliczania kosztów ciepła za względnie nieważne. Świadczy o tym przede wszystkim brak ich sprzeczności z postanowieniami statutu, czy z dobrymi obyczajami. Uchwała nie godzi również w interesy spółdzielni i nie została wydana w celu pokrzywdzenia jej członka.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości i zarzucając:

- nieprecyzyjne określenie żądań powoda co do stwierdzenia nieważności lub uchylenia postanowień regulaminowych zawarte w pisemnym uzasadnieniu wyroku,
- wyrażenie nietrafnego poglądu, z którego wynika, że w sprawie nie zachodzi nieważność bezwzględna, ponieważ zaskarżony regulamin rozliczania kosztów ciepła został uchwalony przez uprawniony do tego organ i w związku z tym zaniechanie stwierdzenia nieważności postanowień zawartych w tym regulaminie, mimo że naruszają one przepisy prawa bezwzględnie obowiązujące w tym konstytucyjne, co stanowi przesłankę nieważności bezwzględnej zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego III CZP-8/69 z dnia 26 września 1969 r.,
- pominięcie tego, że regulamin rozliczania kosztów ciepła za ogrzewanie mieszkania nie może zawierać postanowienia nakazującego udostępnienie mieszkania w celu zamontowania w nim urządzeń, które nie są ani urządzeniami pomiarowym ani wskaźnikowymi i które nie służą do rozliczenia kosztów ogrzania mieszkań, które to postanowienie, jako wykraczające poza upoważnienie ustawowe wydania tego regulaminu, jest nieważne, zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego III CZP-47/70,
- błędną interpretację art. 45a ust. 11 prawa energetycznego i co za tym idzie bezpodstawne uznanie głowic termostatycznych za urządzenia wymienione w tym przepisie,
- błędne uznanie, że uchwała Walnego Zgromadzenia (...) nr (...) w sprawie zatwierdzenia planu głównych zadań związanych z eksploatacją i technicznym utrzymaniem nieruchomości ma moc wiążącą członków Spółdzielni i pominięcie tego, że uchwała ta w przypadku uznania ją za wiążącą członków jest sprzeczna z art. 31 ust. 2 zdanie drugie Konstytucji (bo nie jest ona przepisem prawa wymienionym w art. 87 Konstytucji) i z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą państwa prawnego (bo jej treść w zakresie dotyczącym głowic termostatycznych jest nieprecyzyjna i niejasna), dotyczy działalności pozastatutowej, spraw majątkowych i została podjęta wbrew zakazowi wynikającemu z ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych,

- zaniechanie wypowiedzenia się co do niesprzeczności z postanowieniami statutu Spółdzielni postanowień regulaminowych, a zwłaszcza tego nakładającego na użytkownika mieszkania udostępnienia go w celu zamontowania w nim głowic termostatycznych nowszej generacji i w konsekwencji milczące uznanie zgodności tego postanowienia regulaminowego ze statutem Spółdzielni,
- bezpodstawne uznanie, że postanowienia regulaminowe nazwane przez pozwaną Spółdzielnię „sankcjami ekonomicznymi”, z których w przypadku niezainstalowania w mieszkaniach głowic termostatycznych nowszej generacji wynika obowiązek zapłacenia za energię ciepłą zużytą na ogrzanie mieszkań wyższej kwoty od rzeczywistej wartości zużytej energii cieplnej wyliczonej w oparciu o sprawnie działające podzielniki kosztów ciepła, są postanowieniami nie mającymi charakteru represyjnego, zgodnymi z prawem, zasadami współżycia społecznego, dobrymi obyczajami i nie mającymi na celu pokrzywdzenie użytkowników mieszkań w odniesieniu do których mogą być zastosowane,
- wyrażenie całkowicie chybionego poglądu, z którego wynika, że przepisy rozporządzenia w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie mogą być stosowane w nieujętych w nim przypadkach (czyli w tak zwanej „pustce prawnej”) i tym samym mogą być źródłem praw dla spółdzielni mieszkaniowych, mogą być również źródłem obowiązków użytkowników mieszkań,
- wyrażenie całkowicie chybionych i nie popartych jakimkolwiek dowodem poglądów, z których wynika że głowice termostatyczne nowszej generacji powodują oszczędność energii cieplnej i prawidłową wentylację mieszkań,
- nieuwzględnienie tego, że cel w jakim mają być zainstalowane głowice termostatyczne nowszej generacji, które przy wietrzeniu mieszkań powodują dużo większe i zbędne zużycie ciepła wydalanego niezwłocznie poza budynek, czyli uchronienie sąsiadów przed skutkami ewentualnego nadmiernego wychłodzenia mieszkania przez użytkownika w mieszkaniu, u którego takich głowic nie ma, można osiągnąć poprzez wprowadzenie przewidzianej statutowo tak zwanej opłaty minimalnej i w związku z tym, że instalowanie tych urządzeń w takiej sytuacji jest działaniem sprzecznym z zasadami współżycia społecznego i co za tym idzie naruszającym art. 5 k.c. i w związku z tym wydanie wyroku utrzymującego w mocy postanowienia regulaminowe naruszające prawo bezwzględnie obowiązujące w tym Konstytucję i Protokół dodatkowy do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i zasady współżycia społecznego, oraz będące w sprzeczności z postanowieniami statutu Spółdzielni, dobrymi obyczajami i mające na celu pokrzywdzenie użytkowników mieszkań zarządzanych przez pozwaną Spółdzielnię,
- nieuzasadnione faktycznie przyznanie pozwanej Spółdzielni zwrotu kosztów zastępstwa procesowego biorąc pod uwagę to, że ani jeden argument wymieniony w odpowiedzi na pozew nie został przez Sąd uznany za trafny, a ponadto pełnomocnictwo pozwanej Spółdzielni nie zostało opłacone i tym samym reprezentowanie pozwanej Spółdzielni nie może być uznane za prawnie skuteczne.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku na wyrok stwierdzający nieważność zaskarżonych postanowień regulaminu rozliczania kosztów ciepła lub uchylający te postanowienia, jako względnie nieważne i zasądzający na jego rzecz zwrot kosztów procesu w postępowaniu za obie instancje, a w sytuacji uznania nierozpoznania istoty sprawy lub gdyby zachodziła okoliczność uzupełnienia materiału dowodowego - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Nadmierne rozbudowanie jej treści poprzez sformułowanie licznych zarzutów oraz uzasadnienie ich w sposób ukazujący powtarzalność używanych argumentów, stanowi utrudnienie w rozpoznaniu tego środka odwoławczego i dokonaniu w jego świetle kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku. Zaprezentowane w apelacji zarzuty pozbawione są nadto takiego ich ujęcia, które pozwalałoby Sądowi Apelacyjnemu rozważyć przejawy naruszenia przepisów prawa

materialnego i procesowego, w sytuacji gdy apelacja zdaje się zmierzać do zakwestionowania zarówno podstaw prawnych, jak i faktycznych wydanego w I instancji wyroku.

Tok rozumowania skarżącego niejednokrotnie nie odpowiada wymogom logiki, zaś przywołane przez niego akty prawne często nie stanowią podstawy do wyprowadzania z nich zarzutów w okolicznościach niniejszej sprawy, tym bardziej że niektóre z nich, jak ogólnie wskazany w apelacji protokół dodatkowy do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, nie zostały bliżej określone, by możliwe było odwołanie się do właściwego aktu. Wielokrotnie zaś przywoływany przez skarżącego art. 87 Konstytucji RP jest przez niego postrzegany wadliwie, jako naruszony zaskarżonym wyrokiem, gdyż przepis ten zawiera w swej treści jedynie regulację, ukazującą katalog źródeł powszechnie obowiązującego prawa. Skarżący upatrując zatem niezgodności wyroku Sądu Okręgowego z określonym aktem prawnym, choć mieszczącym się w powyższym katalogu, winien wskazać konkretną ustawę lub rozporządzenie oraz zawarty w nich przepis, któremu - w jego ocenie - Sąd uchybił. W sytuacji, gdy przepis ma charakter materialnoprawny, skarżący w dalszej kolejności powinien wskazać, czy jego naruszenie przejawiało się w błędnej interpretacji, czy raczej w niewłaściwym zastosowaniu bądź niezastosowaniu. Jeśli natomiast skarżący zarzuca wadliwość ustaleń faktycznych, równoznaczną z naruszeniem procesowego art. 233 § 1 k.p.c., powinien wskazać przyczynę dyskwalifikującą postępowanie sądu w tym zakresie, a w szczególności kryteria oceny, które sąd naruszył przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Samo bowiem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, nie jest wystarczające (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 13 września 2012 r., I ACa 445/12, LEX nr 1223454). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga również wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. To bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 października 2012 r., I ACa 209/12, LEX nr 1223145).

W świetle powyższych uwag zważyć należy, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a szczególności pozostaje w zgodzie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy dokonał bowiem prawidłowej rekonstrukcji stanu faktycznego sprawy, przeprowadzając kompleksowe postępowanie dowodowe, ukierunkowane na wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Ustalił zatem prawidłowo, że powód odmówił zainstalowania w należącym do niego lokalu głowic termostatycznych z dolnym ograniczeniem zakresu temperatury do + 16° C, pomimo obowiązującej uchwały Nr (...), której powód nie zakwestionował, następstwem czego było zastosowanie wobec powoda sposobu obliczania kosztów centralnego ogrzewania, opisanego w regulaminie Nr (...) z dnia 24 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy, oceniając ogół materiału dowodowego, nie uchybił wymogom płynącym ze wskazanego przepisu, kierując się zasadami logiki oraz uwzględniając w ramach dokonywanej oceny kryteria wiarygodności dowodów oraz ich mocy dowodowej. Z tych też względów jego ocena w tym zakresie musi się ostać. Sąd Okręgowy oparł przy tym wydany wyrok na ocenie zasadności ostatecznie sprecyzowanych przez powoda żądań i nie pominął żadnego z nich.

W konsekwencji prawidłowej rekonstrukcji stanu faktycznego sprawy, Sąd Okręgowy trafnie stwierdził, że brak jest podstaw do uznania zakwestionowanej przez skarżącego uchwały za bezwzględnie, bądź względnie nieważną w rozumieniu art. 42 § 2 i § 3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r., Nr 188, poz. 848 ze zm.) i właściwie przyjął, że podjęcie przedmiotowej uchwały stanowiło przejaw realizacji dążenia pozwanej Spółdzielni do stymulacji energooszczędnych zachowań użytkowników lokali w zgodzie z obowiązkami wynikającymi z ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625).

Podkreślenia nadto wymaga, że zainstalowanie głowic termostatycznych w mieszkaniach pozostających w zasobach pozwanej Spółdzielni nie było objęte obowiązkiem wynikającym z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r., Nr 75, poz. 690). Brak przywołanego obowiązku nie oznacza jednak niemożności zainstalowania takich mechanizmów termoregulacyjnych, które wynikają z powyższego rozporządzenia i nie jest równoznaczny z istnieniem „pustki prawnej”, na którą wskazuje apelujący.

Z tego też względu instalacja przedmiotowych głowic termostatycznych nastąpiła w konsekwencji istniejącego, niezależnie od jakichkolwiek unormowań, prawa pozwanej Spółdzielni. Mając przy tym na uwadze odnoszące się do pozwanej wymogi stymulowania zachowań energooszczędnych, o jakich mowa w ustawie Prawo energetyczne, zainicjowane przez nią działania, poczynając od podjęcia uchwały

Nr (...)i następnie jej realizacji, jawią się jako zasadne. Wniosek ten jest trafny tym bardziej, że powyższa uchwała została podjęta przez właściwy organ, w imieniu i w interesie wszystkich członków Spółdzielni, z zachowaniem wymogów większości głosów. Apelujący nie wyraził przy tym w konsekwencji jej podjęcia nieakceptacji dla wprowadzonych w jej drodze uregulowań, które w przyszłości miały spowodować zainstalowanie także w jego mieszkaniu głowic termostatycznych. Uchwała ta jako niezaskarżona ani w trybie postępowania wewnątrzspółdzielczego, ani w drodze powództwa, wbrew twierdzeniom skarżącego, obowiązuje w relacjach między Spółdzielnią a jej członkami. Omawiana uchwała, jako nieobjęta zakresem powództwa w sprawie, pozostaje poza ramami niniejszego postępowania. Wszelkie zatem zarzuty kierowane pod jej adresem, łącznie z tymi, które skarżący wyprowadza z przepisów konstytucyjnych, z uwagi na niezainicjowanie właściwego dla niej trybu zaskarżenia, są bezprzedmiotowe dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy.

Niepodporządkowanie się skarżącego woli większości, tj. podjętej uchwały Nr (...), przejawiające się w braku zgody na montaż głowic termostatycznych, spowodowało konieczność odniesienia do skarżącego odrębnego sposobu rozliczania kosztów ogrzewania. Przyjęty przez Spółdzielnię sposób naliczania należności za centralne ogrzewanie, wprowadzony uchwałą Nr 14/2010 z dnia 24 lutego 2010 r., ma moc obowiązującą. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że zawierająca go uchwała dotknięta jest nieważnością w rozumieniu art. 42 § 2 i § 3 ustawy Prawo spółdzielcze, skoro podjęta została przez kompetentny organ

z zachowaniem wymaganej większości głosów i nie jest sprzeczna z prawem. Skarżący, formułując niniejszy zarzut, nie sprecyzował przepisu, przez pryzmat którego należałoby zbadać zgodność tej części regulaminu

z ustawą. Podnosząc natomiast, że zachodzi jego sprzeczność z § 25 ust. 22 Statutu Spółdzielni, wyraził błędny pogląd, że zobowiązanie go do ponoszenia opłaty, stanowiącej iloczyn ilości jednostek rozliczeniowych w lokalu mającym największe zużycie w budynku w przeliczeniu na 1 m⁽²⁾ powierzchni użytkowej i ceny jednostkowej w rozliczanym budynku, świadczy

o nieważności regulaminu. Chociaż przywołany przepis Statutu wskazuje na to, że regulamin rozliczania kosztów ciepła uchwalany przez Radę Nadzorczą powinien przewidywać opłatę minimalną za ogrzewanie lokalu, nie może być rozumiany, jako ustanawiający przywilej członka Spółdzielni, który nie wyraził zgody na objęcie go ogólnymi zasadami rozliczania kosztów ogrzewania, równoznaczny z ponoszeniem opłat mniejszych względem pozostałych mieszkańców. Opłata minimalna to bowiem opłata wzorcowa, stanowiąca podstawę do obliczenia kosztów zużycia ciepła - w niniejszej sprawie w przeliczeniu na 1 m⁽²⁾ powierzchni użytkowej - a nie możliwie najmniejsza opłata, jaką ów członek Spółdzielni chciałby ponieść.

Tak przedstawiony sposób dokonywania rozliczeń nie jest wyrazem represji wobec osoby, która nie zgodziła się na zainstalowanie w jej lokalu głowic termostatycznych. Stanowi jednak przejaw samodzielnej regulacji dokonanej przez Spółdzielnię w celu umożliwienia rozliczenia kosztów zużycia ciepła z osobą, która spowodowała utrudnienie we wprowadzeniu jednolitej instalacji cieplnej i wynikającego z niej systemu rozliczania tych kosztów. Skarżący nie wykazał przy tym, by koszty jakie miałby do ponoszenia z tego tytułu po zainstalowaniu w jego lokalu głowic termostatycznych, byłyby wyższe od tych, jakie musi ponieść nie wyrażając zgody na ten montaż. Co za tym idzie tylko w jego osobistym przekonaniu nowoczesne głowice termostatyczne nie sprzyjają oszczędzaniu energii cieplnej. Chcąc wykazać wniosek przeciwny, skarżący – zgodnie ze spoczywającym na nim ciężarem dowodu – musiałby wykazać, że takie urządzenia nie zapewniają możliwości racjonalnego zachowania odbiorców indywidualnych i nie sprzyjają ponoszeniu opłat odpowiadających zużyciu ciepła, czego jednak nie uczynił. Co więcej skarżący zdaje się nie posiadać umiejętności prawidłowego korzystania z instalacji grzewczej dla zminimalizowania kosztów w tym zakresie, skoro w opisywanym przez siebie sposobie wentylacji pomieszczeń nie uwzględnił konieczności uprzedniego ustawienia głowic w pozycji „o”.

Regulamin analizowany również w aspekcie obowiązku udostępnienia lokalu w celu zainstalowania głowic termostatycznych nie jest dotknięty nieważnością. Jako samodzielny akt prawny, nie będący aktem wykonawczym względem ustawy, może przewidywać odrębne uregulowania, które dla swej ważności nie mogą być jednak sprzeczne z ustawą.

W niniejszej sprawie sprzeczność taka nie zachodzi. Rozpatrywany zatem art. 45a ust. 11 prawa energetycznego przewiduje równoległe unormowanie kwestii udostępnienia lokalu w sytuacjach w nim opisanych i ze względu na to, że nie wyraża się wprost o urządzeniach w postaci głowic termostatycznych, a co najważniejsze nie ustanawia żadnego zakazu w przedmiotowych kwestiach, nie może być w wyniku porównania go z postanowieniami regulaminu, postrzegany jako przejaw niezgodności uchwały Spółdzielni z ustawą.

Na marginesie należy również dodać, że objęta powództwem uchwała nie jest sprzeczna ze Statutem, dobrymi obyczajami, nie godzi nadto w interesy Spółdzielni, ani nie ma na celu pokrzywdzenia jej członka. Sąd Apelacyjny podziela zatem stanowisko Sądu I instancji zajęte w tych kwestiach. Pomimo subiektywnego poczucia pokrzywdzenia skarżącego, zobrazowanego zarówno w treści pozwu, jak i apelacji, jawi się ono raczej jako następstwo mylnego postrzegania prawa własności w kategoriach prawa nie podlegającego żadnym ograniczeniom oraz pominięcia, że jest właścicielem jednego z wielu lokali znajdujących się w tym samym budynku, który wyposażony jest we wspólną instalację grzewczą. Takie ujęcie krzywdy nie może więc wpływać na ważności przedmiotowej uchwały.

Odnosząc się na zakończenie do ostatniego z podniesionych zarzutów, zważyć należy, że obciążenie skarżącego kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej było konsekwencją oddalenia jego powództwa i przyjęcia w z związku z tym zasady odpowiedzialności za wynik postępowania, o jakiej mowa w art. 98 § 1 k.p.c.

Uznając zatem apelację skarżącego jedynie za nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji oraz trafnymi wnioskami, Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.